A. O. Kenada

Vânătorul de viezuri

„Nimeni nu se naşte vânător de viezuri. Vânător de viezuri te fac alţii, mâncătorii de răşină. Pentru asta n-ai dreptul să pretinzi nimic în plus sau în minus. Ei ştiu ce-ţi lipseşte, ştiu de ce ai fost ales. Fiindcă le eşti dator încă dinainte de a vedea lumina zilei. În optica lor strâmbă, viaţa ta intimă, existenţa ta particulară, nu contează. Ai avut ghinionul să nu fi ca ei şi acum trebuie să trăieşti cu această povară pe suflet, trebuie să accepţi o existenţă de larvă, de vânător de himere, mulţumindu-te cu frânturile de adevăr care scapă de la festinul mâncătorilor de răşină…”

Khorma Shikab – Arhiva vânătorului de viezuri

Documentul numărul 5

Aşa că ori de câte ori se luminează de ziuă, îmi părăsesc Vizuina şi mă întind, cât sunt de mare şi de lung, pe iarba galbenă, mirosind a mentă şi urzici tocate. Câteodată mă-ntreb de unde vine mirosul acesta. Nu ştiu. Poate e doar un reflex al simţurilor. Pe lumea viezurilor galbeni cresc tot felul de plante – cu excepţia mentei şi a urzicii, desigur. Toate au frunzele galbene, străbătute de vinişoare subţiri – ca ale arţarilor de pe Terra Nova. Cât despre arborii plantaţi de Ehko pe peluza Vizuinei: aceştia s-au adaptat mediului. Şi-au schimbat complet înfăţişarea. Pur şi simplu nu-i mai recunoşti. Au crescut foarte mult, vreau să spun, foarte înalţi şi cu o rapiditate extraordinară. E ciudat totuşi. În douăzeci şi patru de ani, m-am obişnuit să văd într-una copaci galbeni, dar în mintea mea a rămas intactă imaginea vegetaţiei de pe Terra Nova. Deşi acolo, datorită climei aspre, nu întâlneai copaci decât pe platourile înalte înconjurate

de munţi sau pe văile adânci şi stâncoase, apărate de musoni. În rest, cât vedeai cu ochii numai licheni, jnepeni uscaţi şi arţari…

Până una alta, stau pe peluză. Simt în faţă cerul acoperit de nori vătuiţi, galbeni, ca nişte umbre semitransparente, proiectate pe fundalul aurit. Vreau să mă ridic, să mă retrag în Vizuină, dar ceva mă reţine, poate gândul că oricum, şi în următoarele ore, nu voi face altceva decât să păcălesc timpul, să trag de el, într-o încercare zadarnică de-a evita plictiseala. La început, mă străduiam măcar să închid ochii. Dar odată ce-ai înţeles că eşti condamnat, că ţi s-a luat dreptul la somn, dorinţa de a dormi nu te mai ispiteşte ca în primele zile. Am devenit un insomniac, ca toţi vânătorii care locuiesc în lumea viezurilor galbeni. Foarte rar, atunci când simt nevoia să dorm cu adevărat, mă întind pe canapeaua din salon, dar tentativa se transformă întotdeauna într-o zvârcolire lungă şi fără sens. De altfel, chiar ieri am avut o discuţie pe tema asta cu Inna Torres. N-am lămurit problema, ne-am făcut singuri rău tot încercând să ne explicăm unul altuia un lucru pe care nu-l înţelegem.

„Aştepţi”, a constatat el.

Inna Torres e un vânător experimentat, a stat pe lumea viezurilor galbeni unsprezece ani. A recunoscut că vrea să se retragă, dar nu ştia ce-l aşteaptă pe Numa. I-am răspuns: „Vei fi şi tu unul dintre miile de pensionari ai COMPANIEI care primesc totul de-a gata şi care nu trebuie decât să întindă mâna ca să apuce ceea ce li se cuvine!” „Da”, spuse gânditor, „îmi iau o însoţitoare şi emigrez pe lumea aceea, Terra.”

…I-am spus că nu ştiu ce-i cu lumea aceea, Terra, şi că nici el nu avea de unde să ştie.

„Da”, a recunoscut imediat, „despre Terra nu ştim mare lucru.” După un timp, a adăugat: „Habar n-am de ce vreau să emigrez tocmai acolo. Probabil din cauza colonilor care tranzitează Numa…”

I-am dat dreptate. În perioada de susţinere a examenului final i-a văzut şi el pe coloni, nu putea să nu-i vadă. Acele chipuri

surâzătoare, relaxate, lipsite de griji... Soseau pe navele lor de lux, care andocau pe liniile secundare ale Bazei, asemenea unor gigantice ciuperci suprapuse şi coborau pe rulantele elicoidale care despicau peronul subteran ţinându-se de mâini, tineri îndrăgostiţi, pentru care libertatea şi fericirea aveau un sens, deoarece libertatea şi fericirea făceau parte din realitatea lor, din existenţa lor cotidiană. Uneori se opreau. Întorceau capul şi, prin enormele panouri de glasoţel protejate de câmpuri electromagnetice ucigătoare, privirile colonilor se încrucişau cu ale novicilor... Aceste scurte înterludii te zăpăceau, îţi tăiau răsuflarea. Inna Torres desluşea în ochii care licăreau dincolo de peretele transparent o superioritate de neînţeles, o compasiune cinică şi surdă, ca atunci când ţi se deschide o uşă secretă spre încăperea de vis în care ştii că, odată intrat, nu vei mai putea ieşi decât renunţând la ceea ce ai fost înainte...

„Pe o astfel de lume, oricine şi-ar dori să trăiască...”

Am încercat să-l liniştesc. Navele acelea pot veni din orice colţ al Universului, nu numai de pe Terra.

„Veteranule, colonii vin de pe Pământ!”

Am căscat ochii mari.

„Şi ceilalţi cum de nu au aflat?” „Ceilalţi nu trăgeau cu urechea”, a făcut el, scobindu-se preocupat între dinţi. „Iar pe mine nu m-a întrebat nimeni!” „Cum adică, nu trăgeau cu urechea?” „Făceau pe ei de frică”, a scrâşnit el. „Şi-acum, după ce au părăsit Colegiul excepţional de pe Terra Nova, după ce au scăpat de Poligonul de pe Numa şi au locuit atâţia ani lângă viezurele galben, tot mai fac pe ei de frică!” „Să-nţeleg că tu nu făceai pe tine de frică?” „Nu mi-a fost niciodată frică de nimeni, veteranule. Nici atunci când mă chinuiau, când mă torturau cu aparatele lor sofisticate, nu-mi era frică...” „Şi uite cum a ajuns un novice fără frică să tragă cu urechea!” am exclamat ironic. „Torres, absenţa fricii te face nepăsător, nu te predispune la curiozitate!” „Ba pe mine nepăsarea, absenţa fricii cum spui tu, m-a făcut să-mi descopăr talente deosebite... Printre altele, am descoperit că-mi place să trag cu urechea... Mai ales când era

vorba de foarte interesantele conversaţii ale mult iubiţilor noştri instructori... Nu mi-a scăpat nimic, te asigur!”

Continuam să zâmbesc condescendent. S-a înroşit ca un rac şi mi-a tăiat-o scurt: „Khorma, ai văzut tu vreun colon îmbrăcat în uniforma de angajat al Bazei de tranzit? Colonii nu fac parte din corpul birocratorilor COMPANIEI.”

Am fost de acord cu el.

„Colonii nu fac parte nici din corpul tehnocratorilor COMPANIEI.”

Din nou a trebuit să-l aprob.

„Nici măcar membrii ai Serviciului de Securitate nu sunt.”

M-am tras înapoi. Eram curios să văd unde voia să ajungă.

„Torres, colonii sunt civili. Înţelegi? Civili. COMPANIA este o structură militarizată, iar civilii... Cum să-ţi explic?” „Nu trebuie să-mi explici ceea ce ştiu deja”, m-a întrerupt el cu dezgust. „Colonii sunt singurii oameni fericiţi pe care i-am văzut în viaţa mea. Asta e tot ce mă interesează. Cum e posibil să fi atât de fericit când la doar câţiva paşi de tine există atâta nefericire?”

Vedeţi dumneavoastră, eu l-am înţeles pe Inna Torres. L-am înţeles pe deplin. Atunci. În clipa aceea. Orice vânător l-ar fi înţeles pe deplin. Regulamentele COMPANIEI interzic absolvenţilor Colegiului excepţional de pe Terra Nova contactul fizic şi verbal cu persoanele care tranzitează Numa. Dar la sfârşitul celor şase ani de noviciat absolvenţii Colegiului excepţional de pe Terra Nova sunt ei înşişi persoane care tranzitează Numa. În cazul lor, perioada de tranzit e obligatorie. Două luni standard de examene. De verificări neîntrerupte. Apoi testul final din labirinturile Poligonului Bazei de tranzit. Totul, într-o izolare completă. 3.45 – trezirea. 4.10 – masa de dimineaţă. 4.25 – deplasarea în Poligon. 5.05 – începerea antrenamentelor. 12.30 – prânzul. 13.00 – reluarea antrenamentelor. 19.30 – masa de sează. 20.00 –

antrenamentele de seară. 22.30 – plecarea din Poligon. 23.45 – stingerea. A doua zi o luam de la capăt.

Pe coloni îi vedeam zilnic. V-am spus doar că nu aveam dreptul, că nu ni se permitea să ne apropiem de ei. Nu aveam voie să ne uităm la ei. Tunelele care duceau spre Poligon încolăceau exteriorul, periferia Bazei de tranzit, ca nişte şerpi mitologici cu pielea transparentă. Deasupra – glasoţel şi granit. Dedesupt – glasoţel şi granit. În stânga – glasoţel şi granit. În dreapta – glasoţel şi câmpuri electrromagnetice. Baza de tranzit e de fapt un fort infernal construit în inima muntelui. Înaintam. Unul în spatele celuilalt. La un moment dat, pe o porţiune cam de o mie de metrii în dreapta, se deschidea panorama grandioasă a unor linii de andocare flancate de elicoide, probabil o soluţie inginerească de compromis. Era aşa-numitul SEGMENT DE RISC. Proiectanţii şi executantul ajunseseră, nu se ştie cum, la concluzia că acel habitaclu subteran nu merita lărgit. Ca să compenseze acest minus, Serviciul de Securitate instalase un sistem complex de supraveghere a traficului din tunelul prin care se deplasau novicii, iar terminalele aparatelor de control scanau fiecare cută de pe obrazul viitorilor strângători de răşină. Dar pe furiş îi studiam pe ei, pe colonii care veneau, cum susţine Torres, de pe Pământ. Îi urmăream cu coada ochiului. În două luni, deveneai expert în urmărirea cu coada ochiului. Îţi rezemai privirea de ceafa novicelui din faţă şi te concentrai asupra a ceea ce se întâmpla pe marginea câmpului tău vizual. Cu timpul, ajungeai să observi amănunte pe care, în mod normal, nu le observi nici dacă îl priveşti pe om cu lupa, dacă îl studiezi ca pe un cobai de laborator…

Desigur, nu toţi aveau curajul să rişte. Unii păşeau nepăsători înainte, roboţi umani supravegheaţi de alţi roboţi umani. Dar asemenea tertipuri îi înfuriau pe instructori. Îi metamorfozau subit în fiare turbate. Era suficientă bănuiala. Îi auzeai urlând în megafoanele care blindau pereţii antifonaţi. Dacă aparatele de urmărire indicau o cât de măruntă abatere de la normele regulamentare, imediat ce ieşeai din zona SEGMENTULUI DE RISC, erai scos din rând, transferat sub escortă într-o celulă de izolare. Consecinţa era că vinovatul intra automat sub incidenţa

procedurii de necesitate 000A. Iar 000A reprezintă coşmarul oricărui strângător de răşină. Cel căruia i se aplică această procedură este supus unui regim de exterminare rapidă, al cărui deznodământ este întotdeauna acelaşi: fiola cu ser letal, administrată de psihocratorii Serviciului de Securitate…

„Era o cruzime inutilă.” „Toate cruzimile sunt inutile, Torres”, am spus.

A scuturat din cap de parcă ar fi vrut să alunge o vedenie.

„Veteranule, colonii care tranzitează Numa nu ştiu cine sunt amărâţii aceia care defilează încolonaţi sub nasul lor.”

Am tăcut. Mi-am palpat tâmplele cu buricele degetelor.

„Nu înţelegi? Aceleaşi costume. Acelaşi echipament. Nici un semn distinctiv. Colonii îi confundă pe absolvenţii Colegiului excepţional de pe Terra Nova cu militarii Corpului de Protecţie al COMPANIEI!”

Am simţit cum îmi amorţeşte toată partea dreaptă a capului. Durerea, furia, neputinţa, m-au copleşit brusc, s-au înşurubat în mine ca o maree ce prăvălea peste ţărmul nisipos valuri otrăvite, încrâncenate, care aveau să-l schimbe într-un promontoriu lipsit de viaţă.

Eram bucuros că a schimbat subiectul.

Am flecărit despre o mulţime de nimicuri. De pildă despre faptul că el, Inna Torres, şi-ar dori un urmaş.

„Singurătatea mă înnebuneşte!” a şoptit el. „De unsprezece ani, în afară de însoţitoarele temporare şi de manipulatorii care încarcă răşina, n-am văzut un om adevărat. Un om în carne şi oase!”

Voia să fie sigur că îl înţeleg.

„Departamenul de Resurse Umane a respins cererea mea de a face copii cu una din însoţitoarele temporare ale Bazei! Experţii

Departamentului susţin că însoţitoarele temporare nu vor accepta însămânţarea cu un vânător staţionat pe lumea viezurilor galbeni!” „Sunt numai nişte însoţitoare temporare. Cu însoţitoarele permanente e altceva.” „Femei!” a exclamat el aproape cu dispreţ.

„Însoţitoarele temporare n-au nici o vină, Inna”, am spus. „Ele îşi fac meseria. Profesionist. La rece. Nu se implică, pentru ele nu eşti decât un însoţitor temporar. Treaba lor e să creeze unora ca mine sau ca tine iluzia fericirii. Treaba ta e să aduni răşină şi, dacă eşti în stare, să prinzi viezurele. Vezi, aşadar, cât de asemănători suntem!”

Inna Torres era schimonosit de mânie. Vânăt. După părerea lui, nu suntem câtuşi de puţin asemănători. Se gândea să se întoarcă pe Numa şi să-i omoare pe toţi.

„I-aş ucide ca pe câini!” a rânjit el cu răutate.

„N-ai rezolva mare lucru”, am spus. „Vei omorî unu, doi, trei imbecili care habar nu au ce se petrece aici, pe lumea viezurilor galbeni. Sistemul va continua să funcţioneze şi după aceea, aşa că răzbunarea nu îţi va folosi la nimic. Important e sistemul, deoarece sistemul ne face să fim ceea ce suntem, nu oamenii. Sistemul trebuie lovit în pântece, în punctul nevralgic, din care distrugerea se propagă în profunzime, ca o undă de şoc. Pentru mine, ipocriţii ăia birocratori de pe Numa nu …sunt decât nişte abstracţiuni.” „Ba, deloc!” s-a îndârjit el. „Nici Supraveghetorii nu-s abstracţiuni, nici instructorii de pe Terra Nova nu-s abstracţiuni. Sunt oameni vi, concreţi, dovadă că ne tratează ca pe nişte sclavi!”

Am râs.

„Chiar nu te bate gândul să te retragi?”

I-am răspuns că nu m-am gândit încă serios la asta.

„Ai stat douăzeci şi patru de ani pe lumea asta blestemată şi tot nu te-ai săturat!” a insistat el.

„Nu m-am săturat”, am admis.

Îi vedeam pielea acoperită de pistrui, nasul roşu şi borcănat, şi ochii verzi, ca de pisică. Inna Torres e urât. Are o faţă incredibil de rotundă, urechile roşii, ascuţite, şi un cap mare, care se sprijină pe un gât foarte gros şi foarte scurt.

„Hegon nu mai răspunde. După ultima misiune, Povestitorul a încercat să-l contacteze de cel puţin patru ori.” „Probabil că doarme încă!” „Veteranule, ultima TRANSFORMARE înregistrată pe teritoriul lui Hegon a avut loc acum opt zile. Chiar el a anunţat în Reţea apariţia muşuroiului staţionar. La o săptămână după plecarea lui Adam Doria în Zonele Negre. Cel mai lung somn postmelesian înregistrat vreodată a durat şaizeci şi şase de ore şi cincizeci şi şapte de minute.” „Poate că pur şi simplu nu vrea să răspundă!” „Nici tu nu crezi ce spui, veteranule. Povestitorul l-a căutat pe liniile auxiliare ale Reţelei. Nici un vânător nu evită contactul cu un Povestitor când e vorba de o linie auxiliară. Acolo toate discuţiile sunt confidenţiale.” „Dacă a plecat în Zonele Negre?” am întrebat.

„Prostii! Ca să plece în Zonele Negre, ar fi trebuit să revină în Vizuina lui. Iar atunci ar fi utilizat Reţeaua, iar noi ne-am fi dat imediat seama că a fost marcat de GÂNDACI. Hegon a plecat în misiune şi de atunci nu mai răspunde.”

A continuat să vorbească pe tonul unuia care se îndoieşte că a fost înţeles pe deplin.

„Hegon nu mai este, Khorma. Singurele variante posibile sunt cele pe care amândoi le ştim prea bine: dispariţie în timpul translaţiei spaţio-temporare sau deces provocat de somnul postmelesian. Oricum, mâine Povestitorul îl va autoriza pe Zekaia să folosească Reţeaua pentru a scana memoria computerului central din Vizuina lui Hegon. Atunci vom şti exact ce s-a întâmplat cu el!” „Da”, am repetat debusolat, „atunci vom şti exact ce s-a întâmplat cu el!”

De fapt, nu vom şti niciodată exact. Scanarea computerului central din Vizuina lui Hegon ne va arăta doar dacă el a fost sau

nu recuperat de către roboţi din ultima sa misiune de recoltare a răşinii. Dacă nu a fost recuperat, înseamnă că a dispărut în timpul translaţiei spaţio-temporare. Dacă a fost recuperat, înseamnă că a murit în timpul visului postmelesian. Pentru cel care până nu demult s-a chemat Hegon Ethaniel Zaan, ambele variante sunt la fel de rele. Pentru că ambele variante presupun mai întâi că Hegon a avut contact direct cu viezurele galben, presupun în al doilea rând că el a fost translatat, literalmente şi aproape instantaneu, în abisurile altor dimensiuni spaţio-temporare, iar în al treilea rând presupun că, dacă s-a mai întors din aceste prăpăstii insondabile care depăşesc tot ceea ce noi ne putem imagina, presupun deci că a rămas închis în ceea ce vânătorii numesc coşmarul viezurelui galben, în interiorul aşa-numitului vis postmelesian. Prin urmare, noi vom putea afla doar CE s-a întâmplat, nu şi CUM s-a întâmplat, fiindcă, din punctul meu de vedere şi, la urma urmei, din punctul de vedere al oricărui om care încearcă să nu se lase înşelat de aparenţe, în această privinţă – şi nu numai în această privinţă – întrebarea CUM devine, categoric, mai importantă decât întrebarea CE, devine chiar mai importantă decât orice altă întrebare care ar putea avea vreo legătură cu dispariţiile spaţio-temporare ori cu decesurile provocate de coşmarul postmelesian.

„Treizeci şi cinci de cazuri în ultimii doi ani!” s-a cutremurat Inna Torres. „Din care douăzeci în timpul visului!” „Discută cu Povestitorul, Inna. El îţi va da toată pacea pe care o poţi avea aici. Oricum, treizeci şi cinci nu e o cifră care să vâre groaza într-un vânător de viezuri galbeni!”

Am tăcut amândoi.

„Adevărul e că vreau să dorm”, a oftat într-un târziu. „Să dorm aşa cum dormeam înainte, pe Terra Nova. M-am săturat să răscolesc muşuroaiele, doar, doar voi reuşi să vânez vreun amărât de viezure. Nu pricep, în ruptul capului, de ce vrea COMPANIA să vânăm un viezure galben, dacă tot nu-l putem prinde! Cred că nici ei nu ştiu ce fel de animal e!” „Poate nu-i animal”, am spus.

„Mă rog”, a comentat el. „Ultima oară când am dat nas în nas cu el, am dormit cincizeci şi două de ore. Translaţia spaţio-temporară a durat aproape nouă ore, ciberii m-au găsit la două sute de kilometrii de muşuroi, da' nici măcar n-am apucat să-i văd umbra!”

N-o să mă credeţi, dar când unul ca Torres continuă să se vaite pe mine mă apucă veselia. O veselie stranie, de parcă m-aş uita la o păpuşă legată cu sfoară, hopa sus, hopa jos, şi de-abia mă abţin să nu bat din palme, să nu urlu până-mi crapă plămânii. Iar el nu simţea nimic, turuia ca o moară stricată. Era din ce în ce mai nervos, mai surescitat. Era dornic de răzbunare. Îşi dădea şi el seama că echilibrul lui interior se duce pe apa sâmbetei. Cât poate suporta un vânător de viezuri, veteranule? Nu ştie nimeni. Ne uzăm adunând pentru ei substanţa urât mirositoare, răşina, îmbătrânim într-o lună, cât alţii în zece ani, şi nici atâta nu ştim, la ce-o folosesc, că, vorba lui Ehko, doar n-o mănâncă pe pâine! Pentru dumnealor, totul se învârte în jurul butoaielor cu răşină. Pentru noi, totul se învârte în jurul somnului. Două sisteme de referinţă, al lor, liniar şi perfect ordonat, îndopat cu simetrii ameţitoare şi al nostru, dezaxat, strâmb, fără origini şi complet entropic. Nu putem dormi, asta-i boala noastră, a strângătorilor de răşină, iar când dormim, după întâlnirea cu viezurele, după translaţia spaţio-temporară, suntem aidoma unor psihopaţi azvârliţi pe un tărâm al tenebrelor. Visele acelea ne urmăresc pretutindeni, pentru că, de la prima întâlnire cu viezurele, până la ultima, ele se repetă într-una, e ca şi cum această repetiţie ar pecetlui o obsesie ridicată la rang de principiu cosmic ori un sentiment de inutilitate absolută. Cât de mult visează un om normal, Khorma? Un minut, două, trei. Noi visăm, visăm într-una, ore şi ore în şir. Cine poate suporta să viseze, cincizeci şi două de ore, acelaşi coşmar a cărui semnificaţie îi scapă printre degete, cu toate că, în mod nedesluşit, depinde de el, într-un fel pe care nu-l înţelege?

Neobişnuit e că ceea ce visezi tu, Khorma Shikab, visez eu, Inna Torres. Şi-n acelaşi timp, visează alte sute şi mii de vânători răspândiţi pe suprafaţa acestei lumi oribile. Numai ordinea se schimbă, ai zice că un manipulator omniprezent şi invizibil

experimentează pe noi cine ştie ce teorie absurdă. Nu prea are imaginaţie manipulatorul, ar trebui să inventeze ceva nou… Dar visele nu le inventează nimeni, ele ţâşnesc dintr-o zonă a conştiinţei în care altfel nu putem pătrunde. Ceva ne scapă, veteranule… Noroc că avem Reţeaua… Fără ea, am fi ca nişte insule plutind în derivă pe o mare capricioasă şi necunoscută, nişte dezrădăcinaţi care înaintează în aceeaşi direcţie, neştiind că la numai câţiva paşi de ei alţi dezrădăcinaţi orbecăie prin acelaşi întuneric de nepătruns…

Poate că visele reprezintă ceea ce suntem noi, vânătorii de viezuri. Faptul că ni le amintim cu atâta claritate, nu înseamnă că le şi înţelegem, că putem să le pătrundem rostul. Mă-ntreb ce visează colonii de pe Numa, instructorii de pe Terra Nova. Ce visează oare omenirea care populează lumea aceea îndepărtată şi inaccesibilă pe care eu vreau, cu ardoare, dar fără să ştiu de ce, să emigrez într-o bună zi? Ceva îmi spune că visele lor nu seamănă defel cu ale noastre… Aproape că am putea să ne considerăm privilegiaţi, dar, vezi bine, dacă ni s-a dat vreun privilegiu, nu ni s-a dat pentru a recupera o libertate iniţială, ci pentru a suporta aceste coşmaruri pe care nici o introscopiere subliminală dirijată nu le poate atinge.

Şi care-ar fi privilegiul, Khorma? Ni s-a spus că am fost aleşi dintre sute de mii de candidaţi, că ni s-a făcut o favoare prin această alegere, că acele sute de mii de candidaţi au toate motivele să ne invidieze şi că de noi depinde realizarea unui ideal străvechi al omenirii. Idealul ar fi viezurele galben. Dar aici nu e vorba despre nici un ideal, e vorba de-o scrânteală de fiinţe bolnave, de-o ţâcneală de paranoici… Îmi vei răspunde că uneori între scrânteală şi vis nu există nici o diferenţă… Eu presupun că în asta constă esenţa vânătorului de viezuri, în puterea lui de a combina insomnia cu visele, în tăria cu care suportă presiunea, consecinţele acestor coşmaruri care nu sunt ale lui, sunt ale tuturor strângătorilor de răşină din Univers, şi care, treptat, îl individualizează de restul semenilor săi, sfârşind prin a-l transforma într-un abandonat… Dar abandonarea vânătorului de viezuri nu e rezultatul liberului arbitru, nu e un act de voinţă. Nu şi-a dorit el asta, ei l-au aruncat acolo, l-au scuipat ca pe o

flegmă şi el a fost silit să înveţe că libertate este oriunde, cu condiţia să o descoperi şi apoi, s-o aperi!

Dar eu mi-aduc aminte de visele pe care le aveam pe Terra Nova, pe când eram încă un novice al Colegiului excepţional şi nu bănuiam ce mă aşteaptă pe lumea viezurilor galbeni. Erau visele unui adolescent care-şi închipuie că zidurile închisoarii lui nu sunt inexpugnabile, că el se poate elibera şi singur de constrângeri şi frică, şi că pentru asta e suficient să întorci spatele realităţii fără să te gândeşti la consecinţe…

Ne-au minţit cu neruşinare. De parcă n-a fost de-ajuns cât ne-au chinuit acolo, pe Terra Nova. O să fiţi eroi, ziceau. Iar noi, ca nişte copii tâmpiţi, i-am crezut. Amintirile unui vânător încep cu Terra Nova şi sfârşesc cu lumea viezurilor galbeni. Dacă n-ar fi visele, ai crede că totul se opreşte aici. Sunt confuz, incoerent, dar intuiesc că aceste vise au o legătură cu anumite evenimente care au marcat trecutul Speciei. Care sunt aceste evenimente, nu ştiu. Ei nu ne-au spus nimic, probabil că şi pentru ei există o istorie oficială care nu pomeneşte nimic de asemenea evenimente tragice care-au influienţat destinul a miliarde de oameni. Ai observat şi tu cu câtă superioritate ne tratau instructorii pe Terra Nova. Ei bine, superioritatea asta m-a scos întotdeauna din sărite, însă ea are, trebuie să aibă o motivaţie. Precisă. De neclintit. Dar care? Un imbecil îşi poate permite să-şi trateze semenii cu superioritate, or instructorii nu sunt imbecili. Sunt nişte ticăloşi sadea, dar nu sunt imbecili… Concluzia mea e că ei, ei toţi, se tem de noi, că adunarea răşinii nu e un scop în sine, ci un mijloc şi că o taină sinistră zace dincolo de aparenţele pe care ei ni le vâră sub ochi. Abia aştept să mă întorc pe Numa, să devin un pensionar al COMPANIEI. Şi chiar dacă mă interesează, în primul rând, răzbunarea, nu înseamnă defel că nu mă interesează adevărul…

L-am ascultat, ce era să fac! Şi atunci, pe loc, mi-am dat seama cât de mult îi schimbă Reţeaua pe vânători. Datorită ei, nu suntem singuri pe această lume ostilă. Datorită ei, nu suntem la cheremul birocratorilor COMPANIEI. Şi-n plus, avem un secret care e numai al nostru, al strângătorilor de răşină! E oricum o

victorie, fiindcă vânătorii urăsc regulamentele, urăsc instinctiv tot ceea ce ţine de COMPANIE şi nu pierd o ocazie să-şi manifeste ura. M-am gândit că, în timp, Reţeaua a creat un sentiment de solidaritate mai puternică decât opreliştile pe care birocratorii şi regulamentele COMPANIEI le pun de-a curmezişul comunicării între vânători, o frăţie care ignoră justificările penibile ale oficialilor de pe Numa!

„Poate că aici e soluţia”, am spus distrat.

„Ce soluţie?” m-a întrebat el.

„Vorbeam şi eu aşa…”, am răspuns.

Tăcea.

„Avem un nou comandant pe Numa”.

„Tim Hooskin”, am spus. „Mi-a fost instructor… Şase ani am avut zilnic de-a face cu el. „

Nu, el nu-l cunoştea, în perioada lui de noviciat Tim Hooskin nu se număra printre instructorii de pe Terra Nova.

„Ce i-o fi apucat, Khorma? Povestitorul zice că niciodată de când omenirea adună răşină pe lumea viezurilor galbeni, vânătorilor nu li s-a spus cine este comandantul Bazei de tranzit! Întrebarea-i ce urmăresc?!”

Eram la fel de interesat ca şi el.

„E o mutare surprinzătoare”, am recunoscut. „Probabil că sistemul nu mai funcţionează cum vor ei. Ai uitat ce spuneau instructorii de pe Terra Nova? În funcţia de comandant al Bazei de tranzit nu pot fi numiţi decât membrii ai Corpului birocratorilor COMPANIEI!” „Orice vânător ştie asta, Khorma”. A stat un pic şi s-a gândit, apoi a continuat: „Poate că ai dreptate, totuşi! Luna trecută nu am trimis decât o sută de butoaie cu răşină, iar ei mi-au cerut o sută douăzeci. Am fost sub normă cu douăzeci de butoaie, fără a mai socoti cererile de suplimentare!” „Nu eşti singurul care a fost sub normă, Inna”, am spus. „Dacă

aduni normele tuturor vânătorilor şi scazi din total cantităţile expediate pe Numa, te ia cu ameţeală. Nici un vânător nu-şi respectă norma, aici e problema. De-asta l-or fi numit pe Hooskin comandant al Bazei, fiindcă birocratorii nu mai pot controla situaţia!" „Ha", a făcut el. „Dacă logica ta e corectă, înseamnă că Hooskin ăsta o să-i trântească de pereţi pe birocratori!" „Dacă logica mea e corectă", am spus, „înseamnă că Hooskin ăsta e capabil să descopere Reţeaua!"

A înlemnit.

„Pe ce te bazezi?" „Pe faptul că îl cunosc... E genul de individ care îşi face treaba. Meticulos. Insistent. Se leagă de amănunte. Nu seamănă deloc cu ceilalţi instructori de pe Terra Nova. Va trebui să fim atenţi! Pe Zekaia l-am avertizat deja, am avut o discuţie cu el de îndată ce am parcurs comunicarea de pe Numa!" „Poate că nu e relevant", a spus cu jumătate de gură. „Am auzit că e un tip de treabă!"

Nu e relevant... Am zis eu că Tim Hooskin nu e un tip de treabă? Inna Torres, realitatea nu e niciodată relevantă, realitatea e realitate şi atât. Şi dacă ceea ce numim competenţă presupune o doză mai mică sau mai mare de cinism, înseamnă că directocraţii COMPANIEI au avut de grijă să numească un om competent în funcţia de comandant al Bazei de tranzit.

În orice caz, Tim Hooskin va fi omul potrivit la locul potrivit.

„Pentru vânătorii de viezuri, numirea lui Hooskin ar putea fi un dezastru. O să scoată untul din noi, Inna!"

Din nou a schimbat subiectul. Nu mai vroia să discute despre noul comandant la Bazei de tranzit. Îl enerva până şi gândul că iarăşi avea să execute ordinele unui maestru al artei supravieţuirii!

„Zonele Negre! Nimeni nu ştie ce-i acolo. Nici birocratorii COMPANIEI nu ştiu. Ar da tot aurul de pe lume ca să afle!"

Am bănuit la ce se gândeşte. La vânătorii care plecau în Zonele Negre. Varoni. Hughes. Lampers. Santos. Adam Doria. Cinci în ultimele trei luni. Pe ceilalţi nu-i mai pun la socoteală… Carevasăzică, Inna Torres, te ispitesc Zonele Negre! Ce-ar fi să te întreb de URMĂ? E de rău, prietene! Împotriva acestei ispite nu poate lupta nimeni, e ca o piază rea care-ţi sleieşte sufletul, care te preschimbă în NEOM. Pleacă, fugi încotro vezi cu ochii, întoarce-te pe Numa şi trăieşte-ţi liniştit zilele care ţi-au mai rămas! Repede, până nu e prea târziu!

„URMA…”, am început, dar el m-a întrerupt cu brutalitate.

„Khorma, nu fi idiot! Nu ştiu cum e URMA, n-am văzut-o încă şi sper să nici nu am ocazia să o văd!”

Asta a fost ieri. Acum stau întins pe peluză şi privesc cerul acoperit cu nori pufoşi şi galbeni. Un turbion de aer cald răvăşeşte frunzişul castanilor plantaţi de Ehko în apropierea Vizuinei. Apuc un fir de iarbă şi-l strecor între dinţi. Îl strivesc. E amar ca fierea. Mă ridic în capul oaselor şi, în treacăt, mă uit pe ecranul scanerului telemetric. Încremenesc. TRANSFORMAREA. Undeva, dincolo de bornele care marchează Perimetrul de siguranţă. Cam la jumătatea distanţei dintre Vizuină şi limita sudică a Zonei Negre IV. Un muşuroi staţionar nou-nouţ, mare cât zilele omenirii. S-a ridicat din măruntaiele pământului, a crescut în vreme ce eu…

Dintr-un salt, sunt în picioare.

O iau la fugă spre Vizuină. Glisanta se deschide singură. Cât pe-aci să-l rătorn pe Ehko, pe nenorocitul care s-a proţăpit dincolo de prag. Braţul robotului împunge aerul şi se opreşte la nouăzeci de grade, în direcţia muşuroiului.

„Şefu', au ieşit!”

Trec pe lângă el val vârtej. În hangar, sub burta argintie a bazei mobile, Milo şi Sato se luptă cu harnaşamentele şi muniţia. Pe standul de lucru, cochilia e pregătită. Milo îmi întinde harta: „Configuraţia muşuroiului. 2017, identic cu 2016.”

Documentul numărul 6

Tunelul se strâmtorează imediat ce dau colţul, astfel că înaintarea devine, practic, imposibilă. Un stăvilar. Stalactitele şi stalagmitele blochează complet galeria, e cu neputinţă să mă strecor printre ele fără să nu provoc o prăbuşire în lanţ, fără să nu mă trezesc prins în cursa pe care am sperat s-o evit în ultimul moment, ca un şoarece care, deşi intuieşte pericolul, nu renunţă la bucăţica de caşcaval unsă cu otravă. Sunt înarmat până-n dinţi, am pe mine câteva chintale de muniţie, plus o mulţime de generatoare, lansatorul de grenade, mitraliera, puls-laserul, laserul-globular, dezintegratorul, mă rog, tot ce-a putut inventa omenirea în materie de asasinat cu ridicata, arăt ca o mumie ambalată în fibrometal, sunt apărat de scuturi impenetrabile, şi totuşi, stau lipit cu spatele de zidăria pe care se preling dâre subţiri de răşină lichidă şi nu am curajul să înaintez. Mă prefac că totul e în regulă, numai ca să-mi adorm cumva instinctul de conservare care îmi ordonă să fac stânga-mprejur şi să dau bir cu fugiţii. Transpiraţia îmi curge şiroaie pe faţă. Filtrele biomecanice abia mai reuşesc să reţină mirosul înăbuşitor de răşină, mirosul viezurilor galbeni, dar ştiu bine că n-am să le opresc, fiindcă luminiţa roşie de pe ecranul vizetei îmi arată că rezerva de oxigen din rezervoarele auxiliare a scăzut aproape de nivelul critic…

Aburul din tunel s-a risipit demult. Număr picăturile de acid care lunecă de-a lungul stalagmitelor, de jos în sus, bătându-şi joc de gravitaţia care pe mine mă ţine legat de sol, dar care pentru ele nu există, văd cum plutesc uşor prin atmosfera rarefiată, cum izbesc tavanul, preschimbate într-o aluviune galbenă, destul de asemănătoare cu argila sulfuroasă de pe Terra Nova. Roboţii au rămas în urmă, la intrarea în galerie, în vecinătatea Porţii. În căşti, vorbăria lui Ehko nu mă mai amuză ca atunci când, în atmosfera familiară a Vizuinei, îmi explică secretele universului, acum mă calcă pe nervi, în cel mai fericit caz, mă lasă rece. Încet, ca un moşneag bolnav de reumatism, mă las pe vine. Îmi pregătesc armele. Un declic. Puls-laserul. Laserul globular. Dezintegratorul. Alt declic. Aruncătorul de grenade şi mitraliera. Iau poziţie de tragere, fixez ţinta şi apăs declanşatorul. O

avalanşă de lumină şi flăcări se năpusteşte în direcţia stăvilarului, peste stalactitele şi stalagmitele care explodează în miriade de schije multicolore. Pulberea rezultată din explozie se depune pretutindeni, acoperind totul cu un strat gros de funingine portocalie. Funinginea se oxidează rapid, în două, trei minute portocaliul a dispărut, s-a transformat în cărămiziu, apoi în galben.

Calea e liberă, deschisă, ca o şosea cu sens unic. Mă ridic de pe vine. Eliberez declanşatorul. O săritură. Mă pomenesc dincolo de fostul stăvilar. Înaintez. Undeva, în stânga, trebuie să fie un coridor lateral, un tunel care leagă galeria principală de galeriile situate la periferia muşuroiului. Mă opresc. Examinez zidăria umedă, acoperită cu un strat subţire de răşină. Nici o intrare. Tunelul de legătură a dispărut, vreau să spun: nu mai este acolo unde trebuia să fie, s-a evaporat pur şi simplu!

Brusc, transmiţătorul începe să vibreze. Emite paraziţi – un torent de paraziţi foarte asemănători unor gâfâituri de bătrân asmatic.

În căşti, vocea lui Ehko se dezlănţuie ca o morişcă stricată: „Face ce face şi s-au strică. Orătania. Marţafoiul. Grămadă de fier roşii. Furnalul te mâncă, bre! Strigoi cu roate!” „Defecţiune la căruciorul mobil”, intervine Milo, dar Ehko îi dă-nainte cu poezia: „Putregai în tot regula! S-au dus pe copci munca noastre!” „Axul convertor”, mă lămureşte Milo. „Au explodat sateliţii.”

Nu-mi place. E a treia oară când se întâmplă una ca asta, mai precis: a treia oară în ultimele două luni. Ultima dată când am cerut înlocuirea căruciorului mobil, un oarecare Vasky, sau Masky, sau Lasky, birocrator-intendent care răspunde de aprovizionarea cu materiale, echipamente şi tehnică de luptă a vânătorilor staţionaţi pe lumea viezurilor galbeni, un fel de magazioner-distribuitor care însoţeşte, cam o dată pe an, echipajele cargourilor care vin de pe Numa, şi care n-are altceva de făcut decât să contabilizeze pierderile şi necesităţile strângătorilor de răşină, să alcătuiască rapoarte şi liste de priorităţi, ei bine, acest Vasky, sau Masky, sau Lasky, naiba să-l

ia cu numele lui cu tot, mi-a transmis înţepat: venerabile, problema e ca şi rezolvată, în conformitate cu standardele oficiale, omenirea produce de zece ori mai multe asemenea aparate decât au nevoie toţi vânătorii din Univers. De rezolvat însă nu s-a rezolvat nimic.

„Câte butoaie aţi încărcat?” întreb.

„Şapte”, răspunde Milo.

„Încă trei şi vă retrageţi spre baza mobilă!” „Asta se pot”, admite Ehko. „Cam mult, dar se pot!”

Câţiva metri şi galeria începe să se lărgească, dar, în acelaşi timp, observ, cu nelinişte, că tunelul şi-a modificat înclinaţia faţă de orizontală. E clar, am intrat într-o pâlnie – o cornişă ascendentă, orientată spre versantul sudic al muşuroiului. Sub cochilie – şi asta e a doua observaţie care mă nelinişteşte – terenul a devenit lunecos ca gheaţa.

„Transparenţa Porţii.” „Normală”, mă informează Milo. „Rata de scădere a fluxului de fotoni în secţiunea transversală indică o decelerare progresivă de 0,11 %.” „Greutăţile suplimentare”, zic. „Trebuiesc recuperate.” „Recuperezi cum şi ce pot”, intervine furios Ehko. „Ce nu se pot rămân aici.”

Nu-l iau în seamă.

„La 0,2% vă retrageţi”, ordon. Ehko protestează.

„Eu zice că poate şi la 0,15%. Aşa zice!”

Citire pe ecranul din partea stângă a vizetei. Sato, singurul cyborg neumanoid din toată galaxia care nu vorbeşte, o relicvă preistorică veritabilă, îmi comunică următoarele: CYBELA VA ATINGE PUNCTUL PROXIM ÎN APROXIMATIV 199 DE ORE STANDARD, DUPĂ CARE SE VA PLASA PE ORBITA STAŢIONARĂ. Apoi îmi transmite mesajele. Sunt două. Primul, nesemnat, nedatat, o criptogramă expediată de drăguţul de Tim Hooskin şi care îmi taie răsuflarea:

PENTRU KHORMA SHIKAB, FOSTUL NOVICE AL COLEGIULUI EXCEPŢIONAL DE PE TERRA NOVA: ATENŢIE LA VIEZURELE CU ARIPI.

Al doilea, tot de la drăguţul de Tim Hooskin, de data asta însoţit de semnătură, redactat pe pe două coloane, pe un ton foarte categoric, foarte oficial:

DISPOZIŢIE: REEXAMINARE DE RUTINĂ 023B.

SUBIECTUL PROCEDURII: KHORMA SHIKAB.

NUMĂR MATRICOL: 01426

PERIOADA DE APLICARE: ÎNCEPÂND CU 0134527.

COMANDANTUL BAZEI DE TRANZIT NUMA: TIM HOOSKIN.

Aşadar, birocratorii îmi vor, nici mai mult, nici mai puţin, capul. Rezultă că ori am reuşit performanţa inimaginabilă de a-i călca pe codiţă pe mahării care conduc COMPANIA, ori dumnealor au decis reexaminarea subsemnatului pe considerentul că douăzeci şi patru de ani petrecuţi în lumea viezurilor galbeni trebuie să mă fi uzat suficient pentru a conchide că sunt, ceea ce s-ar chema, o epavă umană. Treaba cu mahării n-are nici un temei, e doar o speculaţie. Oricum, ştiu ce înseamnă procedura-standard de reexaminare 023B. Am încercat-o pe Terra Nova. Toţi novicii au încercat-o pe Terra Nova. Diferenţa e că eu am avut norocul să dau peste Tim Hooskin, un domn foarte distins şi plin de spirit, care s-a încăpăţânat să mă scoată basma curată dintr-o afacere care miroasea de la o poştă a sfârşit de capitol pentru novicele Khorma Shikab, a punct terminus… Aşa că mesajul lui Hooskin, ATENŢIE LA VIEZURELE CU ARIPI, l-am interpretat cât se poate de corect. De fapt, nu l-am interpetat, l-am adoptat ad literam, fiindcă viezurele cu aripi sunt eu, Khorma Shikab, iar tălmăcirea exactă a mesajului, atenţie la tine, Khorma, eşti în pericol, îmi sună a avertisment, a ultimatum, a ce vreţi dumneavoastră…

Douăzeci patru de ani s-au scurs de când nu ne-am văzut, Tim Hooskin! Douăzeci şi patru de ani şi multe luni, şi uite că n-ai uitat, ticălosule, n-ai uitat fiindcă aşa ceva nu se poate uita, şi nici eu nu am uitat, e ca şi cum crima pe care am comis-o atunci s-ar fi fărâmiţat acum într-o infinitate de crime minuscule, comise de către o infinitate de Khorma minusculi pe o infinitate de lumi îndepărtate, necunoscute, locuite de fiinţe a căror singură vină este aceea de-a se fi născut într-un univers în care cei mari şi puternici îi transformă pe cei mici şi slabi în instrumente docile şi neajutorate. Pe urmă, gândesc, instrumentele îmbătrânesc, nu mai sunt de folos nimănui. Într-o zi, un nenorocit de birocrator va accesa fişierul cu datele tale personale, îţi va răscoli fără milă trecutul, prezentul şi viitorul, după care va trage concluzia că nu mai eşti bun de nimic, că e de competenţa, ba chiar de datoria lui să recomande Comandamentului Bazei de tranzit pensionarea ta, invocând cine ştie ce pretext ridicol, spre exemplu faptul că, la ultimul transport, în loc de treizeci de containere, ai trimis doar douăzeci şi nouă... Rămâne de văzut ce-i cu reexaminarea asta... Şi-n vreme ce gândurile mele zboară aiurea, remarc, în treacăt, că gheaţa dedesupt a dispărut, că tavanul şi calea de acces sunt acoperite de un material vâscos care fierbe, ca o mocirlă galbenă în care colcăie viermii.

Am trecut de capătul pâlniei. Păşesc înainte, tot înainte, plictisit, nehotărât, înjurându-i pe birocratorii care m-au trimis în acest infern; pe psihocratorii Serviciului de Securitate; pe navigatorii COMPANIEI care, în clipa de faţă, scrutează infinitatea din fotoliile lor cu suspensii; îi înjur chiar şi pe nefericiţii aceia de Supraveghetori care trăiesc asemenea unor lilieci singuratici, cuibăriţi în capsulele lor ce survolează lumea viezurilor galbeni; pe instructorii Colegiului excepţional de pe Terra Nova; pe morţi şi pe vii; pe Iaoton Joshu; pe Tim Hooskin; pe toţi cei care au făcut din mine un strângător de răşină. Instantaneu, mă opresc. Vreau să aprind proiectoarele, să văd ce-i cu mâzga de la picioarele cochiliei, dar, spre surprinderea mea, contactele nu funcţionează. Contactele, nu proiectoarele. Nu înţeleg ce se-ntâmplă. Încerc să mă calmez, să profit de vizibilitatea relativ bună, aşa că mă apuc să studiez terenul. Pereţii galeriei şi-au

modificat înfăţişarea, arată ca un basorelief prost executat, din care răsar tot felul de monştrii antidiluvieni, figuri mitice şi capete de animale fantastice – o mulţime de protuberanţe şi crăpături care se intersectează, favorizând acumulările de răşină care cresc, cresc într-una, ca nişte buboaie oribile pe faţa stafidită a unui lepros...

Mesaj de la Sato:

MILO ŞI EHKO S-AU ÎNTORS LA BAZA MOBILĂ. DECELERARE PROGRESIVĂ: 0,01%. POARTA ÎNCEPE SĂ-ŞI REDUCĂ TRANSPARENŢA.

Intervine Milo care mă anunţă că a preluat comanda, că totul e în regulă şi că cele 10 containere cu răşină au fost încărcate în cala aeromobilului. Îi spun să se desprindă, să ia altitudine şi să fixeze aparatul la patruzeci de metrii de sol. Nu pricepe. Repet ordinul. E clar, nu mă mai aude. În căşti, răsună paraziţii aceia, ca o horcăială de bătrân asmatic.

„Treizeci de secunde până la impact” mă avertizează computerul de bord.

Mă apucă greaţa. Ecranul radarului s-a umplut de puncte roşii, fosforescente. GÂNDACII. De unde dracu' au apărut? Din neant, de unde altundeva! Sunt mii, zeci de mii. Se deplasează cu o viteză halucinantă, incredibilă. Vin direct spre mine, printr-un tunel situat undeva, mai la dreapta mea. Îmi simt tâmplele zvâcnind dureros, de parcă cineva mi-ar fi bătut piroane ascuţite în cap. Butonul declanşatorului se lipeşte de arătător, face corp comun cu degetul, cu mâna întreagă, îl pot atinge cu plămânii, cu intestinele, cu rinichii, îi ascult chiar şi răsuflarea-ngheţată mirosind a moarte şi tot nu reuşesc să-mi reprim teama care mă zgâlţâie ca o furtună pe dinăuntru!

Documentul numărul 7

Încet, ca unul căruia de-abia i-au ieşit piroanele din tâmple, îmi înving scârba existenţială, mă eliberez de spaima ancestrală ce-mi întoarce maţele pe dos şi să iau poziţia de apărare. Şocul a

fost de scurtă durată, paralizant pe moment, totuşi, nu suficient de puternic pentru a mă lăsa descoperit. Mă rotesc cu şaizeci de grade faţă de axul tunelului. Verific, din nou, contactele, dar proiectoarele refuză în continuare să funcţioneze. Trec pe comandă manuală. Acum nu mă mai interesează picăturile de răşină care sfidează gravitaţia, nu mă mai interesează mâzga de la picioarele cochiliei, figurile monştrilor antideluvieni ce răsar din pereţii galeriei... Acum nu-mi mai pasă de cum va arăta cochilia după aceea, de viermii care colcăie pe tavanul acoperit cu stalactite scurte şi groase. Şi nici la observaţiile răutăcios-ironice şi filosofice ale lui Ehko nu mă gândesc. Pe ecranul radarului, punctele înaintează rapid, sunt înconjurat din toate părţile de o masă de gelatină vie, compactă, care se prăvăleşte inexorabil peste mine...

Vedeţi şi dumneavoastră cum evoluează lucrurile: mergi ca tot omul liniştit prin muşuroi, ai un ţel, un scop bine determinat, şi când colo te pomeneşti cu GÂNDACII pe cap. În urmă cu nici un minut radarul era mort, inert ca orice radar care respectă, prin construcţie, principial, mediul înconjurător, o minunăţie care detectează tot ce mişcă pe o rază egală cu de patru ori lungimea circumferinţei muşuroiului 2017, de-o sensibilitate exagerată, reconfortantă, dar complet inutilă, deoarece GÂNDACII apar pe neaşteptate, în interiorul ariei de acoperire a radarului, şi dintr-o dată, ecranul s-a umplut de puncte roşii, fosforescente, iar computerul de bord a şi-nceput să-ţi explice ca unui prost ce eşti câte secunde te despart de impactul inevitabil, de puhoiul care inundă fără zgomot galeriile, care înaintează tăcut spre punctul în care te pregăteşti să-ţi înfrunţi adversarul...

Niciodată n-am întâlnit atâţia GÂNDACI adunaţi la un loc! Realitatea-i că n-am nici cea mai vagă idee de unde vin GÂNDACII. Inna Torres crede că vin dintr-o lume paralelă cu a noastră. Gustav Lemia şi-ncă vreo doi zic că din Zonele Negre, dar ei n-au fost acolo ca să ne spună dacă au sau nu dreptate. Câţi oameni, atâtea păreri! În ce mă priveşte, n-am nici o părere. Şi nici nu vreau să-mi fac o părere, fiindc-ar înseamnă să-nebunesc gândindu-mă la cai verzi pe pereţi, la basme de adormit copii!

„Douăzeci şi cinci de secunde până la impact!”

Computerul de bord caută disperat o frecvenţă liberă, o fisură, însă nu găseşte nimic. În căşti horcăie paraziţii. GÂNDACII interferează toate frecvenţele accesibile, bruiază semnalele radio, astfel că aeromobilul va rămâne la sol, iar Ehko, deşteptăciunea deşteptăciunilor, se va amuza urmărind, împreună cu Sato şi Milo, schimbarea configuraţiei muşuroiului... Un spectacol frumos, de pe urma căruia Ehko va trage, ca de obicei, câteva concluzii de maximă importanţă pentru omenirea iubitoare şi frumos mirositoare, dar pe care bineînţeles că omenirea iubitoare şi frumos mirositoare nu le va lua în considerare, se presupune chiar că le va lua în derâdere, şi-asta pentru banalul, stupidul, neînsemnatul motiv că Ehko e doar un robot, iar omenirea e doar omenire.

Ehe, vânătorule, tu care visezi la treburi sfinte în momente de cumpănă, un om obişnuit, adică un om care vine pentru prima oară pe lumea viezurilor galbeni, nu poate înţelege ce-i cu GÂNDACII. Nu poate înţelege! Şi când spui asta, ba chiar în clipa în care ai articulat deja vocabulele: „nu poate înţelege”, te-ai şi văzut silit să admiţi că până şi un verb atât de des uzitat în limbajul cotidian cum e a înţelege, poate deveni, brusc, ininteligibil. Dar ce-s cuvintele la urma urmei? Ştim despre ele că au, fiecare, câte un corespondent în lumea reală, că descriu obiecte, gesturi, emoţii, stări sufleteşti, ai fost deprins să percepi această relaţie, această legătură, într-un fel mecanic, involuntar, şi iată că tocmai datorită realităţii, datorită iminenţei ei, legătura dispare, se volatilizează, ca şi cum nici nu ar fi existat vreodată. Ceea ce rămâne din acest dispozitiv pe care l-ai crezut indestructibil, e relaţia, legătura dintre semnificant şi semnificat, şi pe care oricum noi o-nţelegem strict prin prisma semnificatului!

„Douăzeci de secunde până la impact!”

A-a, fireşte că eu, Khorma Shikab, n-am pretenţia că ştiu totul despre GÂNDACI. Nu ştiu nimic despre GÂNDACI! Nici Hughes nu a ştiut şi a dat ortul popii. Vreau să spun: a fugit într-o Zonă Neagră. Nici sfrijitul acela de Lampers, nici Varoni, nici Adam

Doria n-au ştiut nimic despre GÂNDACI. Au şters şi ei putina, au fugit în Zonele Negre. Vânătorii nu ştiu nimic despre GÂNDACI. Nu ştiu ce sunt. Cu ce se hrănesc şi dacă se hrănesc. Ce rol au în acest ecosistem straniu şi dacă au vreun rol. Cum se deplasează. Dacă sunt inteligenţi sau nu. Eu, de pildă, am la activ peste două mii de misiuni. Peste două mii de incursiuni în muşuroaiele viezurilor galbeni. Şi încă habar nu am cum arată GÂNDACII!

Acum ceva, ceva tot am aflat despre GÂNDACI. Am aflat cât sunt de periculoşi! Şi-orice vânător ştie cât sunt de periculoşi GÂNDACII. În zadar strigă birocratorii de pe Numa, ţinându-le isonul instructorilor de pe Terra Nova, în privinţa asta, experienţele anterioare sunt inutile. Abia te ajută să-ţi menţii echilibrul mintal. Imbecilii! Vor rapoarte complete, vor explicaţii exhaustive, nu cumva să pierdem, să ratăm esenţialul. Pe mine mă cam doare-n cot de esenţialul lor! Adunătură de retardaţi. Esenţialul nostru, al vânătorilor de viezuri, e supravieţuirea. Mergi pe un teren minat, instabil, lipsit de repere, presărat cu obstacole. Înaintezi, ai impresia că le ocoleşti cu măiestrie, te opreşti şi întorci privirea, crezi că eşti stăpânul acestui univers plin de nelinişti şi deodată, te trezeşti în faţa unei ameninţări. Realizezi că nu cunoşti decât direcţia din care vine pericolul. Nu-i înţelegi natura, nu şti cum acţionează, în virtutea căror legi. În fond, nu există repetiţie, aici nimic nu seamănă cu ce-ai trăit şi-ai văzut în misiunile precedente. Dacă tremuri, dacă eziţi sau dai înapoi, eşti terminat…

Contactul direct cu GÂNDACII este fatal. Întotdeauna. Fără excepţii. Desigur, nu în sensul imaginat de un neiniţiat. Fenomenul este inexplicabil. Vreau să spun: inexplicabil, fiindcă aici, pe lumea viezurilor galbeni, fatalitatea se manifestă foarte diferit de reprezentările noastre antropocentriste. Sfrijitul acela de Lampers. A intrat într-o Zonă Neagră. Şi intrat a rămas. Înainte de Lampers, Adam Doria. Şi-nainte de Adam Doria, Varoni. Şi-nainte de ăştia trei, mulţi alţii. Nu le mai ţin minte numele. O mulţime de vânători care-au intrat în muşuroaie, au întâlnit GÂNDACII, au avut contact direct cu ei şi după aceea, întotdeauna după aceea, au şters-o în Zonele Negre. Contact

direct! Păi noi nici măcar ce-nseamnă contact direct cu GÂNDACII nu ştim. Cum spuneam mai-nainte, nu ştim nimic. Da, asta-i realitatea noastră, realitatea viezurilor galbeni, n-avem ce face, ne supunem, strângem răşină pentru alţii, muncim, ne luptăm cu GÂNDACII şi iarăşi muncim…

„Cincisprezece secunde până la impact!”

În cochilie, căldura devine sufocantă. Insuportabilă. Patruzeci şi şapte de grade Celsius. Transpiraţia îmi şiroieşte pe faţă, îmi intră în ochi, orbindu-mă. Sunt sărat până-n măduva oaselor. Datorită poziţiei în care stau, răsucit, cu privirile încremenite pe monitorul care indică nivelul avariilor, simt cum încep să-mi amorţească braţele, de la umăr spre încheietura pumnului, iar mijlocul… Nu-i de mirare, parcă m-aş fi proptit în pumnale nevăzute, al căror tăiş îmi zgârie, sus-jos, jos-sus, şira spinării… Mă întind să dau drumul la ventilaţie, dar aerajul se blochează de cum ating, cu buricele degetelor, tastatura electro-optică. În schimb, blestematele de proiectoare se aprind pe neaşteptate, fapt care mă obligă să-i împroşc cu sudalme pe toţi tehnicienii COMPANIEI la un loc; pe mămicile şi tăticii lor; mămici şi tătici care n-au avut altceva mai bun de făcut decât să procreeze această grămadă ordonată de cretini meticuloşi şi ultraspecializaţi şi care, la rândul lor, vor procrea altă grămadă de cretini meticuloşi şi ultraspecializaţi; muncitori întru eternitate prin uzinele şi laboratoarele Speciei…

Mă lămuresc ce-i cu ventilaţia: răşina a obturat complet deschizăturile laterale, s-a depus pe axele mobile şi pe torpaleţii rotoarelor.

Durerea din şale în loc să scadă, creşte. Şi-odată cu ea, groaza de necunoscut revineo groază teribilă, animalică, soră geamănă cu abjecţia cea mai abjectă, cu absurdul cel mai absurd. Împotriva oricui se poate lupta, împotriva ei nu. E ca un scrâşnet chinuit, monoton, înspăimântor de acut. Murdăreşte tot ce atinge. Şi nu lasă nimic neatins! Îţi seacă sufletul, te devastează pe dinăuntru, distruge orice umbră de omenie… Dacă mai aveai în tine vreo umbră de omenie, vânătorule de viezuri! Mă concentrez asupra ventilatoarelor. Degeaba. Sistemul nu

răspunde la comenzi, e literalmente blocat. Axele mobile se învârt în gol. Răşina a trecut de filtrele centrifugale; s-a sedimentat undeva, pe conductele ascendente, ştrangulându-le. Cu chiu, cu vai, reuşesc să pornesc două dintre cele opt rotoare, dar monitorul cu avariile mă atenţionează că suprasarcina a provoacat deja supraîncălzirea lagărelor. Stau ca pe ace.

„Zece secunde până la impact!”

În ritmul ăsta, gândesc, o să le prăjesc cu totul.

Documentul numărul 8

În dormitor, atmosfera e fibroasă, dură, ca o armură. Respir. Cu greu, dar respir. Aerul îmi intră şi-mi iese din plămâni, cu viteza unui jet de abur sub presiune. Deschid ochii, dar nu văd nimic. Zac pe-o rână, încovrigat sub cearceaful care acoperă patul, cu privirea lipită de suprafaţa acestui întuneric brăzdat de vinişoare negre, strălucitoare, ce glisează sticlos şi halucinant.

Mă foiesc. Îmi înfig palmele în aşternut. Pânza aspră îmi zgârie pielea. Mă las cu toată greutatea pe coate şi-mi iau avânt, agăţându-mă, cu vârful degetelor, de jaluzelele pe care Cico le-a uitat întredeschise. Afară, noaptea înaintează ca o şopârlă umedă, despicând aerul în fâşi înguste de penumbră. Vaporii care plutesc peste zi deasupra solului s-au transformat într-un condens galben, care se prelinge pe zidăria exterioară a refugiului, pe scoarţa copacilor de pe peluză, adunându-se în mici ochiuri ce înghit cu lăcomie lumina slabă, artificială, a neoanelor răsfirate împrejurul Vizuinei.

Îmi fac drum spre sufragerie. Pe bâjbâite, mă lovesc de un obiect cu marginile rotunde şi tari. Un fotoliu cu suspensoare gravitice. Înjur şi-l împing cât colo. Mă uit roată. Întunericul se diluează brusc, plesneşte dintr-o dată, invadat de fotoni.

Chiar lângă nasul meu, senzorii computerului central îşi răsucesc spre mine lentilele bulbucate, asemenea unor pastile de sticlă fosforescente, culisând leneş de-a lungul şi de-a latul unui sistem de axe rectangulare.

DURATA SOMNULUI POSTMELESIAN: PATRUZECI ŞI ŞAPTE DE ORE, TREIZECI ŞI CINCI DE MINUTE ŞI DOUĂZECI ŞI OPT DE SECUNDE. DURATA MISIUNII.

Vocea lui Cico mă loveşte ca o măciucă în moalele capului. Maşinărie de doi bani! Nu vreau să ştiu cât am dormit. Nu vreau să ştiu cum şi unde am fost recuperat de Milo, Ehko şi Sato. Nu vreau să aud ceea ce am mai auzit de atâtea ori, tâmpeniile astea pe care orice vânător le ştie pe de rost şi care îmi fac viaţa imposibilă de douăzeci şi patru de ani!

Nu vreau să aud nimic!

Îmi ajunge să ştiu că sunt întreg şi nevătămat; că nu am fost înghiţit de tenebrele spaţiului şi timpului, după întâlnirea cu dihania galbenă; că somnul viezurelui galben nu a izbutit să-mi răstoarne echilibrul interior, aruncându-mă definitiv în oceanul de nebunie al visului postmelesian; că pot să mănânc pe apucate, cu amândouă mâinile; că am trăit aproape un sfert de secol pe această lume stranie, fără să cedez în faţa spasmelor şi umorilor ei inextricabile.

Îmi ajung toate astea, îmi ajung cu vârf şi-ndesat!

Mesaj din partea comandantului navei CYBELA:

CĂTRE VÂNĂTORUL DE VIEZURI KHORMA SHIKAB. STOP. INTRARE PE ORBITA STAŢIONARĂ. STOP. EFECTUAŢI VERIFICĂRILE STANDARD PENTRU ASOLIZAREA NAVETEI DE LEGĂTURĂ. STOP. RĂDUS LEMONT, COMANDANT AL NAVEI CYBELA.

Sunt calm. Incredibil de calm. Mesajul lui Rădus Lemont, un individ pe care nu am avut plăcerea să-l cunosc personal şi pe care sper să nici nu am plăcerea să-l cunosc vreodată astfel, adică personal şi fără intermediari, aşadar mesajul acestui Rădus Lemont nu-mi spune nimic. După calculele lui Cico, peste aproximativ o sută cincizeci şi două de ore, CYB1, naveta de legătură cu CYBELA, va ateriza pe hexagonul de beton şi sticlă din spatele Vizuinei. Şi tot peste o sută cincizeci şi două de ore,

conform avertismentului expediat prin subspaţiu de vechea mea cunoştiinţă, Tim Hooskin, cu câteva minute înainte de întâlnirea roiului de GÂNDACI, voi fi obligat să suport, încă o dată, procedura de necesitate 023B, iar eu, Khorma Shikab, veteranul strângătorilor de răşină, voi fi obligat să redevin cobaiul unui psihocrator al Serviciului de Securitate al COMPANIEI!

Termin de mâncat şi mă întorc în camera de zi. În timp ce îmbrac salopeta de lucru, îi transmit lui Sato să pregătească butoaiele cu răşina colectată la ultima misiune, să le aşeze pe linia de încărare şi, împreună cu Ehko şi Milo, să execute toate verificările impuse de regulamentele COMPANIEI.

În nişele din pereţi, senzorii lui Cico clipesc ostentativ şi hipnotic.

COMANDANT KHORMA SHIKAB. VĂ INFORMEZ CĂ SUNTEŢI SUB NORMA MINIMĂ STABILITĂ DE COMANDAMENTUL BAZEI DE TRANZIT. DIN ACEST MOTIV, DIRECTORUL DEPARTAMENTULUI DE RESURSE UMANE DIN CADRUL CONSILIULUI DIRECTORILOR COMPANIEI A AUTORIZAT SUSPEDAREA DVS. DEFINITIVĂ. ÎN CONSECINŢĂ, VEŢI FI TRANSFERAT LA BORDUL NAVEI CYBELA, ŞI PREDAT AUTORITĂŢILOR DE PE NUMA. VĂ REAMINTESC CĂ, DIN ACEST MOMENT, VĂ AFLAŢI LA DISPOZIŢIA PSIHOCRATORILOR SERVICIULUI DE SECURITATE. PÂNĂ LA ASOLIZAREA NAVETEI DE LEGĂTURĂ SUSPENDAŢI ORICE ACTIVITATE DE RECOLTARE A RĂŞINII. ÎN INTERVALUL DE TIMP SPECIFICAT VĂ ESTE INTERZISĂ PĂRĂSIREA PERIMETRULUI DE SIGURANŢĂ.

Încăperea devine pe neaşteptate atât de îngustă, de neîncăpătoare, încât am senzaţia că pereţii se apleacă încet, încetişor, peste mine, că masa din colţ, scaunul cu suspensoare gravitice pe care am izbutit să mă aşez sub ploaia de silabe cu care mă fericeşte Cico, ba chiar şi ţevile de aeraj din tavan, se micşorează treptat, resorbite în propria formă, iar eu înghit pilulele lăsate de Ehko pe birou, una câte una, icnind, nu de frică, ci de furie, fiindcă asta aşa se cheamă, furie, neputinţă, orbecăială prin bezna prostiei, a suficienţei noastre bipede şi raţionale!

Computerul central îi dă înainte cu transferul la bordul CYBELEI, îmi sfredeleşte auzul cu vocea lui de metal opărit care ţâşneşte din boxele ascunse cu măiestrie în pereţii Vizuinei, carevasăzică, gândesc, mai întâi au trimis un nenorocit de psihocrator să-mi facă felul aici, pe lumea viezurilor galbeni, în interiorul Perimetrului de siguranţă, apoi brusc, s-au răzgândit, au hotărât să mă aducă pe Numa, să mă judece acolo, în catacombele Bazei de tranzit. Ceva nu se leagă, realizez instinctiv că decizia de suspendare n-are nici o legătură cu faptul că sunt sub norma stabilită de comandamentul Bazei, majoritatea vânătorilor sunt sub norma stabilită de comandamentul Bazei de tranzit, probabil comandamentul de pe Numa nici nu ştie că există o asemenea decizie de suspendare, aşa încât nu-mi rămâne decât să trag concluzia că toată povestea asta reprezintă de fapt continuarea unei poveşti anterioare, blestematul de Iaoton Joshu, numai despre asta poate fi vorba, despre trecerea lui în eternitate şi despre aportul meu la această trecere.

Batanta de la intrare lunecă fără zgomot pe canaturi. Mă răsucesc şi privesc în adâncul coridorului. Spirala descendentă ce leagă nivelul superior de nivelele inferioare ale Vizuinei e luminată doar de flotoarele care vibrează la câţiva milimetrii de tavanul puternic irizat spre portocaliu.

Proţăpit în cadru, cu braţele răşchirate peste calota semisferică, Ehko întinde către mine amândoi ochii telescopici. Remarc că terminalele acestor tentacule scuturate de spasme sunt incandescente.

„Şefu', este probleme pe cochilie.” „Cum adică, este probleme pe cochilie?”

Tentaculele incandescente se retrag instantaneu.

„Fireşte că s-au făcut neagră, cenuşie!” „Cum adică, fireşte că s-au făcut neagră?”

Tăcere. Parcă nici nu m-a auzit. Deschid gura ca să repet întrebarea, dar mi-o ia înainte: „Eu zice că s-au făcut aşa, ca un pată neagră, cenuşie, ca un capi de şopârlă de Terra Nova!”

În semiobscurul camerei, în oglinda de pe peretele lateral, îmi zăresc, pentru o fracţiune de secundă, chipul.

Nu mai e nimic omenesc acolo.

SFÂRŞIT